

PLANY DO STUDIUM KRYSTALIZUJĄCEGO KSIĘGI JEREMIASZA I LAMENTACJI

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA

**Jahwe jest Bogiem o czułym sercu
i Jeremiasz pod względem tej cechy był z Nim całkowicie jedno;
dlatego Bóg mógł posłużyć się prorokiem, zwycięzcą,
by ten Go wyrażał, przemawiał dla Niego i Go reprezentował,
również w tym, że płakał.**

**Księga Jeremiasza, pełna przemawiania
na temat grzechu Izraela i Bożego gniewu, karcenia,
jak również kary, objawia, że Bóg w swej ekonomii zamierzył,
iż będzie źródłem żywych wód, i dzięki temu udzieli się
wybranemu ludowi, żeby ten znalazł zaspokojenie i radość;
to prowadzi do powstania kościoła – Bożej odpowiedniczki,
będącej Bożym przyrostem, Bożym powiększeniem –
Jego pełni, która Go wyrazi.**

**Bóg jest wieczny i niezmienny, nie podlega żadnym zmianom
powodowanym jakimś otoczeniem lub okolicznościami,
a Jego tron jest tronem wiecznego i niezmiennego zarządzania;
w tym, co Jeremiasz mówił o wiecznej Bożej istocie i Jego tronie,
wyszedł poza swoje ludzkie odczucia,
dotknął Bożej osoby i Bożego tronu oraz wszedł w boskość Boga.**

**W swojej suwerenności Bóg jako nasz Garncarz stworzył nas,
żebyśmy byli Jego naczyniami, pojemnikami,
które Go zawierają, zgodnie z tym, do czego nas przeznaczył;
stwarzając człowieka, Bóg zamierzył, że uczyni go naczyniem,
glinianym pojemnikiem, który będzie zawierał Chrystusa
jako życie i Nim będzie napełniony ze względu na
zbudowanie Ciała Chrystusa, które jest wielkim zbiorowym
Bożym naczyniem służącym Jego wyrazowi.**

**Chrystus jako Pasterz według Bożego serca,
wielki Pasterz owiec, kontynuuje dzieło pasienia w ten sposób,
że dokonuje inkorporacji posługi apostołskiej
ze swoją niebiańską posługą, żeby paść Boże stado.
Dzisiaj w Pańskim odzyskiwaniu musimy sobie uświadomić,
że pasienie, jakie buduje Ciało Chrystusa,
jest wzajemnym pasieniem i że musimy paść siebie nawzajem
według Boga, otaczając stado wszechzawierającą, czułą troską.**

**Aby być jedno z Bogiem,
potrzebujemy Chrystusa jako Odrośli Dawida,
żeby był On naszym odkupieniem i usprawiedliwieniem;
to wprowadza w nas Trójjedynego Boga, który staje się
naszym życiem, wewnętrznym prawem życia, naszą zdolnością
i wszystkim po to, żeby udzielać nam siebie
i realizować swoją ekonomię; na tym polega nowe przymierze,
w którym możemy poznawać Boga, żyć Go i stawać się Nim
w życiu i w naturze, ale nie w Bóstwie,
żeby móc się stać Jego zbiorowym wyrazem, Nową Jerozolimą.**

Poselstwo pierwsze

Jeremiasz – prorok o czułym sercu, prorokujący dla Boga o czułym sercu

Wersety biblijne: Jr 1:1, 4–8, 10, 18–19; 4:19; 8:23; 9:9; 13:17.

- I. Jeremiasz urodził się kapłanem, ale Bóg powołał go na proroka nie tylko dla narodu Izraela, lecz także dla wszystkich narodów; był on zatem prorokiem-kapłanem – Jr 1:1, 4–8.**
- II. Jahwe ustanowił Jeremiasza nad narodami i królestwami, aby wrywał i obalał, niszczył i burzył oraz budował i sadził – w. 10:**
  - A. Wrywanie, obalenie i niszczenie to burzenie przez Jahwe, budowanie zaś i sadzenie – wywyższanie.
  - B. Odpowiada to dwojakiemu znaczeniu imienia Jeremiasz – „Jahwe wywyższa” i „Jahwe burzy”.
- III. Jahwe uczynił Jeremiasza warownym miastem, żelazną kolumną, murami z brązu przeciwko całej tamtej ziemi, królom Judy, książętom, kapłanom i ludowi tamtej ziemi; mieli oni walczyć przeciwko niemu, ale go nie zwyciężyć – w. 18–19:**
  - A. Na ziemi zawsze toczy się bitwa między Bogiem a tymi, którzy się Mu sprzeciwiają i przeciwko Niemu walczą – Ef 6:12.
  - B. Bóg nie walczy sam bezpośrednio, lecz za pośrednictwem swoich sług, których posłał – 1 Tm 1:18; 6:12; 2 Tm 4:7.
  - C. Bóg posłał armię – młodego człowieka o imieniu Jeremiasz – aby walczyła z tymi, którzy się Mu sprzeciwiają:
    1. Bóg wyposażył Jeremiasza do takiego stopnia, że stał się on warownym miastem, żelazną kolumną i murami z brązu – Jr 1:18.

2. Ci, którzy walczyli przeciwko Jeremiaszowi – jednoosobowej armii Jahwe – w rzeczywistości walczyli przeciwko Jahwe – w. 19a.
3. Nikt nie mógł pokonać Jeremiasza, ponieważ był z nim Jahwe – w. 19b.

IV. Jeremiasz był zwycięzcą, który przemawiał dla Boga – w. 9–10; 2:1–2:

- A. W wieku typologii zwycięzcami byli prorocy; wszyscy prawdziwi prorocy byli zwycięzcami.
- B. Gdy większość Bożego ludu popadła w stan spustoszenia, zaistniała potrzeba, aby niektórzy powstałi i byli Bożymi zwycięzcami, żeby utrzymać świadectwo ustanowione przez Boga.
- C. Prorocy troszczyli się przede wszystkim o Bożą wyrocznię i na jej podstawie do pewnego stopnia sprawowali Bożą władzę, co widzimy na przykładzie króla Dawida i proroka Natana – 2 Sm 7:1–17; 12:1–15.
- D. Zwycięzcy w drugim i trzecim rozdziale Księgi Objawienia stanowią wypełnienie typu, jakim byli prorocy.
- E. Jako zwycięzca Jeremiasz był przeciw-świadectwem:
  1. Dzieci Izraela popadły w stan spustoszenia, więc Bóg powołał Jeremiasza, aby był on przeciw-świadectwem – Jr 27:1–15.
  2. Boży lud nie zdawał sobie sprawy z tego, w jak w głęboki grzech popadł przed Bogiem i że Bóg już zarządził, iż posłuży się Babilonem, aby go ukarać, oddając mu go w niewolę – 15:12–14.
  3. Ponieważ Izrael popadł w takie odurzenie, zwycięzca Jeremiasz był przeciw-świadectwem: wypowiedział słowa, które dał mu Jahwe, i przeciwstawiał się fałszywym prorokom – 27:16 – 28:17.

V. Szczególną cechą i podstawą Księgi Jeremiasza jest czułość Bożego serca, a do tego Boża sprawiedliwość – 9:9–10; 23:5–6; 33:16:

- A. Nasz Bóg jest Bogiem o czułym sercu, pełnym współczucia i zrozumienia, lecz jest także absolutnie sprawiedliwy – 9:10–11; 23:6.
- B. W świetle Księgi Jeremiasza Boża miłość to połączenie czulej troski, współczucia i zrozumienia; nawet kiedy karci On wybrany lud Izraela, wciąż okazuje mu współczucie – Lm 3:22–23.
- C. Słowa z Księgi Jeremiasza 9:9–10 i 16–18 wyrażają uczucie, jakie towarzyszyło Jahwe na myśl o cierpieniach Izraela wynikających z Jego korygowania:
  - 1. Choć Jahwe karał Izraela, wciąż okazywał mu zrozumienie.
  - 2. Słowa *nami* i *nasze* w wersecie 17 wskazują, że Jahwe złączył się ze swoim cierpiącym ludem i był z nim jedno w jego cierpieniu.
  - 3. Sam Jahwe płakał i okazywał tym samym zrozumienie swemu ludowi.

VI. Księga Jeremiasza jest także jego autobiografią, w której opowiada on nam o swojej sytuacji, osobie i uczuciach, objawiając w ten sposób swe czułe serce:

- A. Bóg jest osobą czułą, kochającą, współczującą i sprawiedliwą; wzbudził Jeremiasza, nieśmiałego młodego człowieka, aby był on Jego rzecznikiem: dla Niego przemawiał i Go wyrażał – 3:6–11; 4:3–31; 32:26–27; 33:1–2.
- B. Jahwe jest Bogiem o czułym sercu i pod względem tej cechy Jeremiasz był z Nim całkowicie jedno; dlatego Bóg mógł posłużyć się prorokiem, by ten Go wyrażał, przemawiał dla Niego i Go reprezentował – 2:1 – 3:5; 4:19; 8:23; 9:9.
- C. Jahwe przyszedł, aby skorygować swoich obłudnych czcicieli, a Jeremiasz na to zareagował; jego reakcja była pełna czułości, zrozumienia i współczucia – 8:18–19, 21–23; 9:1; 10:19–25.

- D. Jeremiasz płakał w imieniu Boga; jego płacz wyrażał płacz Boga – 4:19; 8:23; 13:17:
1. W płaczu Jeremiasz reprezentował Boga – 9:9.
  2. Możemy powiedzieć, że Bóg płakał w płaczu Jeremiasza, gdyż prorok był w płaczu jedno z Bogiem – 13:17.
- E. Ponieważ Jeremiasz często płakał, wręcz lamentował, zwany jest płaczącym prorokiem – Lm 1:16; 2:11; 3:48:
1. Choć Bóg był zasmucony swoim ludem i zraniony, musiał znaleźć na ziemi kogoś, komu towarzyszyły te same uczucia.
  2. Kiedy Jego Duch przyszedł na konkretnego człowieka, Jeremiasza, i umieścił Boże uczucia w jego duchu, prorok mógł wyrazić pełne smutku uczucie Boga.
  3. Gdy czytamy Księgę Jeremiasza, da się odczuć, że choć prorok płacze, jego emocje Bóg poddał dyscyplinie – 4:19; 8:23; 9:9; 13:17.
  4. Smutne i lamentujące emocje Jeremiasza zostały poddane dyscyplinie i ograniczeniu, dzięki czemu Bóg mógł do niego przyjść i nim się posłużyć, by wyrażał on pełne smutku uczucia, jakie kryły się w Bożym sercu.

VII. Aby Bóg mógł się przez nas w pełni wyrazić, musimy mieć duchowe emocje, być czułego serca wobec siebie nawzajem i móc służyć Bogu ze łzami – Jk 5:11; Wj 34:6; Ps 103:8:

- A. Osoba duchowa jest pełna emocji; im bardziej jesteśmy duchowi, tym bogatsze mamy emocje – 1 Kor 4:21; 2 Kor 6:11; 7:3; 10:1; 12:15:
1. Pan musi nad nami pracować, aż nasze uczucia staną się delikatne i czułe.
  2. Za każdym razem, gdy Bóg nad nami pracuje, karci nas i się z nami rozprawia, nasze uczucia stają

się delikatniejsze i wrażliwsze; to najgłębsza lekcja, jakiej doświadczamy podczas procesu kruszenia zewnętrzznego człowieka – 4:16.

- B. W życiu kościoła musimy być czułego serca wobec siebie nawzajem – 4:32:
1. Nie powinniśmy osądzać ani potępiać współwierzących, lecz być dla nich życzliwi, czułego serca, wybacząc im, jak i Bóg w Chrystusie wybaczył nam – Łk 6:37; Ef 4:32.
  2. Im bardziej doświadczamy Chrystusa jako zaopatrzenia w życie, tym czulsze stają się nasze serca, a gdy będziemy czułego serca, będziemy wybaczać innym.
- C. Apostoł Paweł służył Panu ze łzami i ze łzami napominał świętych – Dz 20:19, 31; Flp 3:18:
1. Jeśli nie potrafimy płakać ani wylewać łez, nie jesteśmy za bardzo duchowi.
  2. Jeśli będziemy żyli w duchu, korzystając z organu, jakim jest dusza, będziemy mogli służyć Panu i napominać świętych ze łzami – Dz 20:19, 31.
- D. „Z wielkiego ucisku i udręki serca” Paweł napisał do koryntian „przez wiele łez” – 2 Kor 2:4:
1. To, co apostoł wyraził, było czułe i pełne serdecznej troski, przejawianej przez usługujące życie – 11:28; 12:15.
  2. W siódmym rozdziale Drugiego Listu do Koryntian wyraził on głęboką, czułą i serdeczną troskę o koryntian; jego słowa były bardzo poruszające – w.2–3.
  3. To, co wyraził, było czułe i pełne serdecznej troski, dlatego miało moc i siłę oddziaływania i było w stanie do głębi poruszyć wierzących.
- E. Kiedy w życiu kościoła przechodzimy przez dolinę Baka (płacz), Bóg zamienia ją w źródło; tym źródłem jest Duch – Ps 84:7; J 4:14; 7:38–39:

1. Im więcej płaczemy na drogach do Syjonu (Ps 84:6; hebr.), tym więcej otrzymujemy Ducha; gdy płaczemy, napełnia nas Duch, który staje się naszym źródłem.
2. Łzy, które wylewamy, są naszymi łzami, ale ich wynikiem jest źródło, które staje się wczesnym deszczem, Duchem jako błogosławieństwem — Za 10:1; Ga 3:14; Ef 1:3.

Poselstwo drugie

Jądro Księgi Jeremiasza

Wersety biblijne: Jr 2:13; 17:9; 13:23; 23:5–6; 33:16; 31:33–34.

- I. Jądro Księgi Jeremiasza obejmuje trzy sprawy: to, czego Bóg od nas chce, jacy jesteśmy w swoim upadłym stanie i czym dla nas jest Chrystus; aby zobaczyć te trzy sprawy, musimy „rozłupać skorupkę” tej księgi i skupić się na jej jądrze, które stanowi kompletne nauczanie całej Biblii.**
- II. O tym, czego Bóg od nas chce, wzmiankuje głównie Księga Jeremiasza 2:13; objawia ona, że nasz Bóg jest źródłem żywych wód:**
  - A. Bóg w swojej ekonomii zamierzył być źródłem, żywych wód, żeby dać nam zaspokojenie, byśmy Nim się radowali; chce, żebyśmy obrali Go za źródło, naszej istoty; obierać Boga za źródło żywych wód można tylko w jeden sposób: pić z Niego dzień po dniu – w. 13; 1 Kor 12:13; Rz 11:36:
    1. Wymaga to od nas, byśmy nieustannie Pana wzywali (z dziękczynieniem, radością, modlitwą i chwaleńmiem) i z radością czerpali wodę z Niego, źródła żywych wód – Iz 12:3–4; J 4:10, 14; Rz 10:12; 1 Tes 5:16–18; 4:3a.
    2. Księga Izajasza 12:3 ukazuje, że przyjmujemy Boga jako nasze zbawienie, czerpiąc wodę ze źródeł zbawienia, czyli pijąc z Niego – Ps 36:9; J 4:14; 7:37; 1 Kor 12:13; Obj 22:17; 1 Krn 16:8; Ps 105:1; 116:1–4, 12–13, 17:
      - a. Aby być naszym zbawieniem, Trójjedyny Bóg przeszedł przez proces i stał się życiodajnym Duchem jako żywa woda, woda życia; praktycznym Bożym zbawieniem jest przetworzony

- Trójjedyny Bóg jako żywa woda – 1 Kor 15:45; J 7:37–39; Obj 7:17; 21:6; 22:1, 17.
- b. Źródło to początek, wytryskiwanie – wypływ, a rzeka – przepływ; termin *źródła zbawienia* wskazuje, że zbawienie stanowi początek, czyli jest źródłem; Bóg jako nasze zbawienie jest źródłem (Iz 12:2), Chrystus – wytryskiwaniem zbawienia, którym się radujemy i których doświadczamy (J 4:14), a Duch – przepływem w nas tego zbawienia (7:38–39).
  - c. Aby radować się zbawieniem, musimy zdać sobie sprawę, że Pan sam jest naszym zbawieniem, siłą i pieśnią i że wzywając Jego imienia, z radością możemy czerpać wodę ze źródeł zbawienia – Iz 12:2–3.
  - d. Sposób na czerpanie wody ze źródeł boskiego zbawienia obejmuje nawrócenie, wzywanie, śpiew, dziękczynienie, chwalenie i ujawnianie zbawczych Bożych uczynków – w. 4–6.
- B. Gdy żywa woda wnika w nas, to nas przesyca, przechodzi przez całą naszą istotę i jest przez nas przyswajana i przyczynia się do odżywienia nas, przeobrażenia, upodobnienia i otoczenia chwałą – w. 3; J 4:10, 14; Rz 12:2; 8:29–30.
- C. „Woda, którą Ja mu dam, stanie się w nim źródłem wody wytryskującej ku życiu wiecznemu” – J 4:14b:
1. Trójjedyny Bóg płynie w Boskiej Trójcy na trzech etapach: Ojciec jest źródłem, Syn – wytryskiwaniem, a Duch – rzeką.
  2. To, że Trójjedyny Bóg płynie, jest „ku życiu wiecznemu”:
    - a. Nowa Jerozolima jest całością życia wiecznego, słowo zaś *ku* znaczy „stać się”; tak więc „ku życiu wiecznemu” znaczy stać się całością życia wiecznego, Nową Jerozolimą.

- b. Pijąc żywą wodę, stajemy się Nową Jerozolimą, całością życia wiecznego, metą płynącego Trój-jedynego Boga.
- D. Celem tego, że Bóg jest źródłem żywych wód, jest doprowadzenie do powstania kościoła, Jego przyrostu, żeby był on Jego pełnią, która Go wyrazi; na tym polega pragnienie Bożego serca, Jego upodobanie w Jego ekonomii – Jr 2:13; Lm 3:22–24; 1 Kor 1:9; Ef 1:5, 9, 22–23.
- E. Poza Bogiem, który jest źródłem żywych wód, nic ugasi naszego pragnienia ani nie przyniesie nam zaspokojenia; poza Bogiem, który się nam udziela, nic nie uczyni nas Jego przyrostem dla Jego wyrazu – Obj 22:1, 17.
- F. Musimy sobie uświadomić, że kiedykolwiek Bożemu ludowi brakuje Ducha życia jako wody życia, doświadczymy on problemów; gdy Boży lud cieszy się obfitością zbawczego Ducha jako żywej wody, rozwiążą się problemy, jakie lud ma względem siebie i Boga – Wj 17:1–7; Lb 20:2–13.

III. Inny aspekt jądra Księgi Jeremiasza polega na obnażeniu tego, czym jesteśmy w swym upadłym stanie:

- A. „Serce jest przewrotne ponad wszystko oraz nieuleczalnie chore – któż je zbada?” – 17:9:
  1. Również te słowa dotyczące przewrotnego i nieuleczalnie chorego serca człowieka odnoszą się do Bożej ekonomii wraz z Bożym udzielaniem; chociaż serce człowieka jest skażone i przewrotne, a stan jego nieuleczalny, nawet takie serce może być tablicą, na której Bóg wypisuje swe prawo życia – 31:33; por. 2 Kor 3:3.
  2. To objawia, że Bóg ma sposób, w jaki udziela się człowiekowi; raz wszedłszy w człowieka, będzie się rozprzestrzeniał z ducha do serca; w taki sposób,

zgodny z Jego ekonomią, rozprawia się On z sercem upadłego człowieka.

B. „Czy Kuszyta może odmienić swą skórę lub pantera swe cętki? A wy, przywykli do złego, czy jesteście w stanie czynić dobrze?” – Jr 13:23:

1. Opuściwszy Boga jako źródło żywych wód (2:13), Izrael stał się niegodziwy, gdyż miał nieodmienną i grzeszną naturę, podobnie do skóry Kuszyty i cętek pantery, których nie można odmienić; to obnaża prawdziwy stan upadłego człowieka.
2. Jako upadli ludzie, w sobie samych, przez siebie samych i z samymi sobą jesteśmy nieuleczalnie chorzy i nieodmienni – Rz 7:18; Mt 12:34–35; 15:7–11, 18–20; 1 Krn 28:9; por. Ez 36:26–27; Jr 32:39–40.

C. Każdy, kto prawdziwie ma wizję Pana w Jego chwale, doznaje oświecenia w sumieniu odnośnie do własnej nieczystości; to, ile o sobie wiemy, zależy od tego, w jakim stopniu widzimy Pana – Iz 6:5; J 12:41; Hi 42:5–6; por. Łk 5:8:

1. Im bardziej widzimy Pana i doznajemy obnażenia, tym bardziej zostajemy oczyszczeni; musimy podtrzymywać społeczność z Panem za sprawą stałego oczyszczenia Pańską krwią – 1 J 1:7, 9.
2. W sensie nowotestamentowym ujrzenie Boga jest równoznaczne zyskaniu Go w osobistym doświadczeniu; zyskać Boga to przyjąć Go w Jego pierwiastku, życiu i naturze, żeby móc się stać Bogiem w życiu i w naturze, lecz nie w Bóstwie.
3. To, że widzimy Boga, nas przeobraża (2 Kor 3:16, 18; Mt 5:8), ponieważ gdy Go widzimy, przyjmujemy w siebie Jego pierwiastek, a stary pierwiastek jest usuwany; widzieć Boga to być przeobrażonym w chwalebny obraz Chrystusa, Boga-człowieka, dzięki czemu możemy wyrażać Boga w Jego życiu i reprezentować Go w Jego władzy.

4. Bóg, na którego dzisiaj patrzymy, jest zwieńczonym Duchem, i możemy na Niego patrzeć w swoim duchu; podczas porannego czuwania, choćby to było piętnaście lub dwadzieścia minut, mamy czas na to, by być z Panem, czas na to, by trwać w Duchu.
5. Możemy modlitewnie czytać Jego Słowo, rozmawiać z Nim lub zanosić do Niego krótkie modlitwy; wówczas pojawi się odczucie, że coś przyjmujemy z Bożego pierwiastka i że wchłaniamy Boże bogactwa; w taki sposób dzień po dniu poddani jesteśmy boskiemu przeobrażeniu; tak się dzieje dzięki temu, że patrzymy na zwieńczonego Boga jako Ducha w naszym duchu.
6. Im bardziej widzimy Boga, znamy Go i kochamy, tym większą czujemy do siebie odrazę i tym częściej zapieramy się sobie – Hi 42:6; Mt 16:24; Łk 9:23; 14:26.

IV. Trzecia sprawa związana z jądrem Księgi Jeremia-sza to to, czym dla nas jest Chrystus:

- A. „Oto idą dni – mówi Pan – że wzbudzę Dawidowi sprawiedliwą odrośl [...] a to jest jego imię, którym go zwać będą: Jahwe sprawiedliwością naszą” – 23:5–6; por. 33:16:
  1. Wyrażenie *Jahwe sprawiedliwością* naszą odnosi się do Chrystusa w Jego boskości, a wyrażenie *sprawiedliwa odrośl* – do Chrystusa w Jego człowieczeństwie.
  2. Występujące tu imię Jahwe sprawiedliwością naszą wskazuje, że Chrystus będący potomkiem Dawida nie jest jedynie człowiekiem, lecz także Jahwe, który stworzył niebiosa i ziemię, wybrał Abrahama, utworzył rasę Izraela i był Panem Dawida, Tym, którego ten nazwał Panem (Mt 22:42–45; por. Obj 5:5; 22:16); Chrystus przyszedł jako Odrośl Dawida

(jego Syn), który jest samym Jahwe (Panem Dawida), żeby być sprawiedliwością Bożego ludu (1 Kor 1:30):

- a. Jego odkupienie stanowi podstawę, możemy więc uwierzyć w Chrystusa i przyjąć Boże przebaczenie (Dz 10:43), a Bóg może nas usprawiedliwić (Rz 3:24, 26) i ubrać w Chrystusa jako szatę sprawiedliwości (Iz 61:10).
  - b. To umożliwi Chrystusowi, który jest ucieleśnieniem Trójjedynego Boga (Kol 2:9), wejść w nas jako nasze życie (3:4a), nasze wewnętrzne prawo życia (Jr 31:33) i nasze wszystko po to, by udzielić się nam w celu zrealizowania wiecznej Bożej ekonomii.
- B. Sam Chrystus jest nowym przymierzem, nowym testamentem, życia danym nam przez Boga – Iz 42:6; 49:8; Jr 31:31–34; Hbr 8:8–12:
1. W grece tego samego słowa używa się na określenie przymierza, jak i testamentu:
    - a. Przymierze i testament to jedno i to samo, lecz za życia jego twórcy jest to przymierze, umowa, po jego śmierci zaś – testament; współcześnie terminem testament określa się ostatnią wolę.
    - b. Przymierze to umowa zawierająca obietnicę, iż jego twórca dokona czegoś na rzecz ujętych w niej ludzi, testament zaś to wola zawierająca to, co już zostało wykonane, a teraz jest zapisane spadkobiercy – 9:16–17; por. Pwt 11:29; 28:1, 15; Jr 31:31–32.
  2. Stare przymierze prawa jest obrazem Boga, nowe przymierze łaski zaś – osobą Boga – J 1:16–17:
    - a. Gdy wierzymy w Chrystusa, osoba, którą ukazuje ten obraz, wchodzi w nas i wypełnia sprawie-

- dliwe wymogi prawa, gdy postępujemy według ducha i na niego kierujemy umysł – Ez 36:26–27; Rz 8:2, 4, 6, 10.
- b. Za sprawą swej śmierci Chrystus wypełnił wymogi Bożej sprawiedliwości zgodnie z Bożym prawem i wcielił w życie nowe przymierze (6:23; 3:21; 10:3–4; Łk 22:20; Hbr 9:16–17), a w swoim zmartwychwstaniu stał się nowym przymierzem łącznie z wszystkimi jego zapisami (1 Kor 15:45b; Iz 42:6; Flp 1:19).
  - c. W swoim wniebowstąpieniu Chrystus otworzył zwoj nowego przymierza dotyczący Bożej ekonomii, a w swej niebiańskiej posłudze jako Pośrednik, Wykonawca wypełnia jego treść – Obj 5:1–5; Hbr 8:6; 9:15; 12:24.
  - d. Chrystus jako Lew z pokolenia Judy przewyciężył i pokonał szatana, jako odkupieńczy Baranek zabrał grzech i grzechy upadłego człowieka, a jako siedem Duchów wlewa w nas siebie jako treść zwoju nowego przymierza – Obj 5:5–6; J 1:29.
  - e. Boże zbawienie, Boże błogosławieństwa i wszystkie Boże bogactwa zostały zagwarantowane nam w przymierzu, a przymierzem tym jest Chrystus; rzeczywistością setek zapisów w Nowym Testamencie jest Chrystus; Bóg zapisał nam samego siebie w Chrystusie jako Duchu – Rdz 22:18a; Ga 3:14; 1 Kor 1:30; 15:45b; Ef 1:3; 3:8; J 20:22.
3. Nasz duch to „konto bankowe”, które obejmuje wszystkie zapisy nowego przymierza; dzięki prawnu Ducha życia zapisy te są nam udzielane i stają się dla nas realne – Rz 8:2, 10, 6, 11, 16; Hbr 8:10; J 16:13.

4. Centrum, treścią i rzeczywistością nowego przymierza jest wewnętrzne prawo życia (Rz 8:2); w swej esencji prawo to odnosi się do boskiego życia, którym jest Trójjedyny Bóg, ucieleśniony we wszechzawierającym Duchu i urzeczywistniany jako życiodajny Duch (Kol 2:9; 1 Kor 15:45); jest On Tym, który został przetworzony i zwieńczony, żeby być wszystkim dla swego wybranego ludu:
- a. W nowym przymierzu Bóg umieszcza siebie w wybranym ludzie jako jego życie, a życie to jest prawem, samoczynną mocą i automatycznie działającą zasadą – Hbr 8:10; Rz 8:2.
  - b. Według życia prawa nowego przymierza tym prawem jest przetworzony Trójjedyny Bóg, a według funkcji tego prawa, jest ono potężną boską zdolnością; zdolność ta może uczynić w nas wszystko ze względu na realizację Bożej ekonomii.
  - c. Co do esencji prawem tym jest Bóg w Chrystusie jako Duch, a co do funkcji prawo to ma zdolność nas przebóstwić (w. 2, 10, 6, 11, 28–29); ponadto zdolność wewnętrznego prawa życia tworzy z nas członki Ciała Chrystusa (1 Kor 12:27; Ef 5:30), pełniące przeróżne funkcje (Rz 12:3–8; Ef 4:11, 16).
  - d. Pisanie prawa życia na naszym sercu odpowiada nowotestamentowej nauce dotyczącej rozprze-strzenia się boskiego życia z centrum naszej istoty, czyli naszego ducha, do otaczającego go serca (Hbr 8:10; Rz 8:9; Ef 3:17); Bóg pisze swe prawo na naszym sercu, poruszając się z ducha do serca, żeby wypisać to, czym On jest w naszej istocie (2 Kor 3:3).

- e. Za pośrednictwem samoczynnej automatycznie działającej funkcji boskiego życia w nas mamy zdolność do poznawania Boga, życia Go, jak również do stania się Bogiem w Jego życiu i w naturze, lecz nie w Bóstwie, żebyśmy mogli się stać Jego przyrostem, powiększeniem i być Jego pełnią, żeby Bóg zyskał swój wieczny wyraz — Ef 3:16–21.

Poselstwo trzecie

Podwójne zło, jakie popełnił Boży lud, i Boża wierność w wypełnieniu Jego ekonomii

Wersety biblijne: Jr 2:13; Ps 36:9–10; J 4:10, 14;
7:37–39; 1 Kor 10:4; 12:13.

I. Księga Jeremiasza, pełna przemawiania na temat grzechu Izraela i Bożego gniewu, karcenia, jak również kary, objawia, że Bóg w swej ekonomii zamierzył, iż będzie źródłem żywych wód, i dzięki temu udzieli się wybranemu ludowi, żeby ten znalazł zaspokojenie i radość; celem tego jest powstanie kościoła – Bożej odpowiedniczki, będącej Bożym przyrostem, Bożym powiększeniem – Jego pełni, która Go wyrazi; jądrem boskiego objawienia jest to, że Bóg stworzył nas i odkupił po to, by wbudować się w nas i być naszym życiem oraz wszystkim – 2:13; Ps 36:9–10; J 3:29–30; 4:10, 14; 7:37–39; Obj 7:17; Ef 3:16–19:

A. Władza Bożego prawa uderzyła Chrystusa, żywą i duchową skałę, żeby wypłynęła z Niego woda życia w zmartwychwstaniu i wpłynęła w Jego odkupiony lud, by ten jej się napił – Wj 17:6; 1 Kor 10:4.

B. Picie jednego Ducha w zmartwychwstaniu czyni nas członkami Ciała, buduje nas jako Ciało i przygotowuje nas do tego, byśmy stali się oblubienicą Chrystusa – 12:13; Obj 22:17.

II. „Gdyż mój lud popełnił dwojakie zło: Mnie, źródło wód żywych, opuścili, a wykopali sobie cysterne, cysterny dziurawe, które wody zatrzymać nie mogą” – Jr 2:13:

A. Izrael powinien był pić z Boga, źródła żywych wód, by stać się Jego przyrostem, który Go wyrazi, zamiast tego jednak popełnił dwojakie zło:

1. Opuścili oni Boga, swoje źródło, i zwrócili się do innego źródła, którym nie był Bóg; to podwójne zło ma zasadnicze znaczenie dla całej Księgi Jeremiasza.
  2. Kopanie cystern opisuje znojne wysiłki Izraela, trud ludzi zmierzający do uczynienia sobie czegoś (bożków), co zastępuje Boga.
  3. To, że cysterny były dziurawe i nie mogły utrzymać wody, wskazuje, że poza Bogiem, który się nam udziela jako żywa woda, nic nie jest w stanie ugasić naszego pragnienia i uczynić nas Jego przyrostem, który Go wyrazi — J 4:13–14.
- B. W Bożych oczach niegodziwiec, złoczyńca to ktoś, kto nie przychodzi, by z Niego pić (Iz 55:7); zło niegodziwców polega na tym, że nie przychodzą oni do Pana i nie spożywają Go, nie piją z Niego ani Nim się nie radują; zajmują się wieloma rzeczami, lecz nie mają styczności z Panem, nie obierają Go, nie przyjmują, nie kosztują ani Nim się nie radują; w Bożych oczach nie ma nic gorszego niż to (57:20–21; por. 55:1–2).
- C. Bóg zamierzył udzielił się człowiekowi jako jego zaspokojenie, żeby móc się powiększyć, człowiek jednak stał się niewierny i nieczysty, i opuścił Boga dla bożków:
1. Bożek w naszym sercu (Ez 14:3) to wszystko w nas, co kochamy i cenimy bardziej niż Pana i co zastępuje Go w naszym życiu (1 J 5:21):
    - a. Ci, którzy ustawili bożki w swym sercu, z ich powodu zerwali z Bogiem (Ez 14:5).
    - b. Wszyscy, który mają w sobie bożki, a mimo to szukają Boga w zewnętrzny sposób, nie mogą Go odnaleźć (w. 3; por. Jr 29:13).
  2. Izrael oddawał cześć bożkom, przez co uczynił siebie marnością, niczym; miał tyle bożków ile miast (2:5, 28; 11:13); zamienił rzeczywistość swego Boga, swą chwałę, na marność bożków (2:11; Ps 106:20; Rz 1:23).

3. Odstępstwo to kwestia porzucenia Bożej drogi, a obrania innej i podążania za rzeczami innymi niż Bóg; to porzucenie Boga i zwrócenie się do bożków – Jr 2:19.
4. Gdy Babilończycy wzięli do niewoli Izrael, Boży lud nie chciał porzucić bożków, ale je zabrał z dobrej ziemi i przyniósł do Babilonu; wszystko, co zastępuje Boga bądź zajmuje Jego pozycję, jest bożkiem, który staje się brzemieniem dla jego czciela – Iz 46:1.
5. Nieme, niewydające głosu bożki (1 Kor 12:2; Ha 2:18–20) czynią ich czcieli niemymi i milczącymi; tymczasem żywy Bóg sprawia, że Jego czciele mówią w Jego Duchu (1 Kor 12:3b; Ps 115:4–8; 2 Kor 4:13; Ps 116:12–13):
  - a. Żaden z czcieli Boga nie powinien milczeć; wszyscy powinni używać swego głosu, aby ogłaszać w Duchu Bożym: „Jezus jest Panem!”.
  - b. Na tym właśnie – mówieniu „Jezus jest Panem!” – polega główna funkcja wszystkich duchowych darów; aby więc uczestniczyć w Duchu Świętym, radować się Nim i Go doświadczać, należy właściwym duchem wzywać Pana Jezusa – 1 Kor 12:3b; por. Rz 14:17.
  - c. „Umarli nie będą chwalili Jahwe ani ci, którzy zstępują do krainy milczenia. Ale my błogosławić będziemy Jahwe odtąd i na wieki. Alleluja” – Ps 115:17–18.
6. Wszystko, co mamy i wszystko, czym jesteśmy, może być bożkiem; Izrael był w stosunku do Boga niegodziwy i niewierny, gdyż porzucił Go dla bożków; pod względem niewierności Bogu jesteśmy tacy sami jak Izrael.

III. Musimy zobaczyć Bożą wierność w wypełnianiu Jego ekonomii – por. 37:3:

A. Wprawdzie my nie jesteśmy wierni, jednak Bóg jest wierny (Lm 3:23b); refren znanego hymnu (nr 19) mówi: „Wielka jest wierność Twa”, „Wielka jest wierność Twa”, / Co rano nowe miłosierdzie ślesz; / Wszystkie potrzeby me Ty zaspokajasz — / „Wielka jest wierność Twa”, Ojczyście ku mnie!”:

1. Możemy albo w naturalny, albo w duchowy sposób rozumieć to, co Biblia i ten hymn mówią o Bożej wierności.
2. Jeśli w naturalny sposób rozumiemy Bożą wierność, możemy pomyśleć, że On jest wierny głównie w kwestii materialnego zaopatrzenia bądź fizycznych błogosławieństw; Boża wierność jednak nie jest zgodna z naszym naturalnym myśleniem; Pierwszy List do Koryntian 1:9 mówi, że Bóg jest wierny w tym, iż powołał nas do społeczności swego Syna, ale według naturalnego zrozumienia może się nam wydawać, że nie jest On wierny w troszczeniu się o nasze dobro.
3. „Rozważmy cierpienia, jakie przechodził Paweł. Bóg go powołał, przekazał posłannictwo i brzemię oraz posłał, ale gdziekolwiek apostoł poszedł, popadał tam w kłopoty. Przykładowo, gdy tylko zaczął głosić Chrystusa, od razu spotkały go prześladowania. Musiał nawet uciekać z Damaszku — spuszczone go z muru w koszu. Czy to oznacza, że Bóg nie okazał wierności Pawłowi? Nie, oznacza to, że Boża wierność nie jest zgodna z naszym naturalnym zrozumieniem” (*Life study of Jeremiah*, s. 28) — Dz 9:15–16, 23–25; 2 Kor 11:30–33; Kol 1:24; 2 Kor 1:5; Flp 3:10; Obj 1:9; 2 Tm 2:10; 3:12.
4. Gdy uwierzyliśmy w Pana Jezusa, być może się spodziewaliśmy, że będziemy zaznawać zewnętrznego pokoju i błogosławieństwa; zamiast tego jednak mogliśmy mieć wiele kłopotów; mogliśmy też stracić

poczucie bezpieczeństwa, zdrowie lub dobytek; gdy niektórzy chrześcijanie tego doświadczają, mogą poddawać w wątpliwość Bożą wierność i pytać, dlaczego Bóg dopuścił do tego, że spotkały ich trudności – Dz 14:22; 1 Tes 3:2–5.

5. Musimy sobie uświadomić, że gdy Bóg pozwala nam na znalezienie się w tarapatkach, jest wierny w swoim zamiśle – robi to po to, by spowodować, iż odwrócimy się od bożków, i doprowadzić nas na powrót do samego siebie; nasz pokój, bezpieczeństwo, zdrowie i majątek – wszystko to może się stać dla nas bożkiem; Bóg jest wierny i zabiera te rzeczy, abyśmy pili z Niego, źródła żywych wód.
  6. Przykładowo, jeżeli bożkiem dla nas staje się nasz dom bądź majątek, pijemy z nich, a nie z Boga; wierność Boga polega na tym, że rozprawia się On z tymi bożkami i sprawia, iż zaczynamy pić Jego – Ps 36:9.
  7. Bóg wiernie wprowadza nas w swoją ekonomię (1 Kor 1:9; 1 Tes 5:23–24), która polega na tym, że pijemy Chrystusa, jemy Go, radujemy się Nim, wchłaniamy Go i przyswajamy; dzięki temu Bóg może osiągnąć z nas przyrost i wypełnić swoją ekonomię.
  8. Musimy zobaczyć, że nie jesteśmy lepsi od Izraela; wszystko może się stać dla nas bożkiem; Bóg jednak wiernie realizuje swoją ekonomię; wiernie rozprawia się z naszymi bożkami, żebyśmy mogli z Niego pić; wszyscy musimy pić z Boga, źródła żywych wód, przyjmując do swego wnętrza Chrystusa i przyswajając Go, żeby On uzyskał przyrost i wypełnił Bożą ekonomię, dzięki której wyrazi się poprzez swoją odpowiedniczkę – J 3:29–30.
- B. Jeśli zdamy sobie sprawę, że nie okazaliśmy się wierni Bogu, możemy się nawrócić i płakać, ale potem powin-

niśmy zacząć pić z żywych wód, chwalać Pana, dziękując Mu za wszystko i Nim się radując (1 Tes 5:16–18); Bóg tego chce; nie jest zainteresowany niczym innym, a tylko tym, byśmy radowali się Chrystusem:

1. Możemy myśleć, że ponieważ ponieśliśmy porażkę, jesteśmy do niczego; z pewnością lud Izraela miał poczucie, że Bóg go porzucił i że byli oni skończeni, Boże współczucie jednak nie zawodzi, ale jest nowe co rano – Lm 3:22–23.
2. Jeremiasz wręcz mógł ogłosić, że Jahwe jest jego dziełem i że pokłada on w Nim nadzieję, ponieważ Bóg jest dobry dla tych, którzy czekają na Niego; w Bogu jest nadzieja, ponieważ On nie zawodzi – w. 24–25; por. Ps 16:5; 73:25–26.
3. Odniesione przez nas porażki otwierają drogę dla Chrystusa; przychodzi On, żeby być naszą sprawiedliwością i naszym odkupieniem, a także udzielić nam siebie i być dla nas życiem i prawem życia, które uzdalnia do poznania i życia Go; innymi słowy nasze porażki przygotowują dla Niego drogę i Mu ją otwierają, żeby przyszedł i mógł być wywyższony w nas i przez nas i był naszym centrum oraz wyrazem we wszystkim – Jr 23:5–6; 31:33–34; Kol 1:17b, 18b.
4. Jeśli dziś zawiedzimy Boga, nie powinniśmy się rozczarowywać; Bóg ma sposób na to, jak rozprawić się z nami i sprawić, że dorośniemy i staniemy się Nową Jerozolimą jako Jego zwycięska oblubienica w następnym wieku albo Jego żona na wieczność – Hbr 6:1a.
5. Nie musimy się martwić o to, w jakiej sytuacji się znajdujemy; Bóg jest cierpliwy, pełen zrozumienia i współczucia i poświęci czas na to, by uczynić nas dojrzałymi:

- a. Każdy wierzący, obecnie słaby czy silny, będzie budulcem Nowej Jerozolimy, a tam każdy będzie dojrzałą osobą — Obj 19:7–9; 21:2.
- b. Dlatego nie powinniśmy się przerażać ani zniechęcać; raczej zachętą i pociechą powinien być dla nas Bóg wszelkiej pociechy i zachęty — 2 Kor 1:3–4; Rz 15:5.
- c. Powinniśmy być prawdziwymi czcicielami Boga, który jest źródłem żywych wód, dzięki temu, że będziemy Go pili; w ten sposób On będzie mógł w nas być rzeczywistością, która ostatecznie staje się naszą autentycznością i szczerością — to w nich oddajemy cześć Bogu Ojcu za pomocą czci, której On szuka — J 4:23–24.

Poselstwo czwarte

Boże słowa – boskie zaopatrzenie jako pokarm

Wersety biblijne: Jr 15:16; Pwt 8:3; Mt 4:4; J 5:39–40;
6:50–51, 57, 63; Kol 3:16.

I. „Gdy się znalazły twoje słowa, zjadłem je” – Jr 15:16a:

- A. W Biblii najpierw widzimy Boga, a potem Jego przemawianie, słowa, które wychodzą z Jego ust – Rdz 1:1, 3; Mt 4:4.
- B. Całe Pismo jest tchnięte przez Boga; słowa w Piśmie Świętym zatem są słowami, które wychodzą z ust Boga – 2 Tm 3:16.
- C. Biblia jako Boże Słowo jest ucieleśnieniem Boga, Chrystusa, Ducha i życia – J 1:1, 4; 6:63; 14:6, 17, 20; 15:7; 1 J 1:1; Rz 8:2.
- D. Biblia, która jest Bożym Słowem, składa się z trzech elementów: Chrystusa oraz Jego śmierci i zmartwychwstania – Flp 1:20–21; 2:16; 3:10–11; 4:13.
- E. Słowa wypowiedziane przez Pana Jezusa są duchem i życiem – J 6:63:
  - 1. Słowa, które Pan wypowiedział, są ucieleśnieniem Ducha życia – Rz 8:2.
  - 2. Chrystus jest teraz życiodajnym Duchem w zmartwychwstaniu, a Duch jest ucieleśniony w Jego słowach – 1 Kor 15:45b; 2 Kor 3:17; J 1:1, 4; 6:63.
  - 3. Kiedy otrzymujemy Jego słowa, ćwicząc swego ducha, otrzymujemy Ducha, który jest życiem – 5:39–40.
- F. Boże słowo jest boskim zaopatrzeniem, które jako pokarm nas posila – Pwt 8:3; Mt 4:4:
  - 1. W boskim pojęciu dotyczącym słowa Bożego, słowo to jest pokarmem, którym się posilamy – 1 Kor 3:1–2a; Hbr 5:12–14.

2. Słowem Bożym jest sam Bóg jako nasz pokarm – J 1:1, 4, 14; 6:33, 51, 57.
  3. Pan Jezus przyjmował słowo Boże z Pisma jako swój chleb i dzięki niemu żył – Mt 4:4.
  4. Każde słowo, jakie wychodzi przez usta Boga, jest duchowym pokarmem, który nas posila; to pokarm, dzięki któremu musimy żyć – J 6:51, 57.
  5. Za pomocą słowa, które jest naszym pokarmem, Bóg udziela swych bogactw do naszej wewnętrznej istoty, żebyśmy mogli ukonstytuować się Jego pierwiastkiem.
- G. W świetle całego objawienia zawartego w Świętej Biblii Boże słowa są dla nas dobre do jedzenia, i musimy je jeść – Ps 119:103; Mt 4:4; Hbr 5:12–14; 1 P 2:2–3:
1. Bóg pragnie, żeby człowiek Go spożywał, trawił i przyswajał – J 6:50–51, 57:
    - a. Spożywać to kontaktować się z tym, co znajduje się na zewnątrz nas i przyjmować to w siebie, wskutek czego rzeczy te na koniec stają się naszym budulcem – Rdz 2:16–17.
    - b. Jeść to przyjmować pokarm, żeby ciało mogło go organicznie przyswoić – J 6:48, 50.
    - c. Boże słowa, które są pokarmem, jaki jemy, trawimy i przyswajamy, tak naprawdę stają się nami; słowo to staje się naszą konstytucją – Mt 4:4; Kol 3:16.
  2. Ilekroć czytamy Biblię, musimy przychodzić do Pana po życie i jeść chleb życia, którym jest sam Chrystus – J 5:39–40; 6:48, 50–51, 57.
  3. Spożywać Pana jako słowo to przyjmować Go w siebie jako swoje zaopatrzenie w życie; On jest chlebem życia, który mamy jeść – w. 48, 51.
  4. Spożywamy Pana, modląc Słowem; modlitewnie czytać Boże Słowo to ćwiczyć swego ducha, żeby jeść słowo – Ef 6:17–18.

5. Im więcej jemy Bożych słów, tym bardziej ukonstytuujemy się i przesyćmy Chrystusem – Ga 4:19; Ef 3:17; Kol 3:4, 10–11.
6. Kiedy spożywamy Pana Jezusa, musi w nas zachodzić odpowiednie duchowe trawienie – Ez 2:8 – 3:3; Jr 15:16; Obj 10:9–10:
  - a. Kiedy trawienie dobrze przebiega, pokarm dostanie się do każdej części naszej wewnętrznej istoty – Ef 3:16–17a.
  - b. Niestrawność oznacza, że Chrystus jako duchowy pokarm w żaden sposób nie może przedostać się do naszych wewnętrznych części – Hbr 3:12–13, 15; 4:2.
  - c. Musimy zachowywać całą swą istotę z jej wewnętrznymi częściami w otwartości na Pana, żeby duchowy pokarm mógł się w nas przemieszczać; jeśli tak uczynimy, będzie zachodziło właściwe trawienie i przyswajanie, będziemy wchłaniać Chrystusa, duchowy pokarm, a On stanie się naszym budulcem – Kol 3:4, 10–11.
7. Ponieważ jesteśmy tym, co jemy, jeśli spożywamy Boga jako nasz pokarm, będziemy z Nim jedno, jak również staniemy się Nim w życiu i w naturze, lecz nie w Bóstwie – J 1:1, 14; 6:32–33, 48, 51, 57.

II. „Twoje słowo stawało się dla mnie weselem i radością serca mego” – Jr 15:16b:

- A. Wprawdzie Jeremiasz ucierpiał więcej niż inni prorocy, jednak wesele i radość gościły w jego sercu, kiedykolwiek znajdował Boże słowa i je jadł – w. 16.
- B. Słowo *stawało się* w wersecie 16 wskazuje, że wesele i radość są wynikiem jedzenia Bożych słów, trawienia ich, przyswajania i konstytuowania się ich w naszej wewnętrznej istocie; dzięki temu Pańska radość staje się naszą radością – J 15:7, 10–11:

1. Kiedy jemy Boże słowa, Jego słowo staje się weselem i radością naszego serca – Jr 15:16.
  2. Gdy przyjmujemy w siebie Boże słowa i przyswoimy w wewnętrznych częściach, staną się one naszą wewnętrzną radością i zewnętrznym weselem.
- C. Bóg jest Bogiem radości i chce, żebyśmy Nim się radowali – Ne 8:10; Ps 36:9:
1. W Bożym słowie objawiona zostaje miła myśl, a mianowicie, że w Chrystusie Bóg dał nam siebie jako łaskę, żebyśmy czerpali z Niego radość – J 1:14, 16–17; 2 Kor 13:13.
  2. Gdy Biblia pierwszy raz nawiązuje do więzi Boga z człowiekiem, Bóg przedstawia siebie człowiekowi w postaci pokarmu; wskazuje to, że Bóg pragnie dać nam siebie, żebyśmy czerpali z Niego radość – Rdz 2:7, 9; Ps 16:11; Jr 15:16.
- D. List do Rzymian 14:17 mówi o „radości w Duchu Świętym”:
1. Werset ten wskazuje, że Duch jest powiązany z radością; radość to przymiot Ducha – por. 1 Tes 1:6.
  2. Radość to również owoc Ducha; Duch zamieszkujący w wierzących daje im radość – Ga 5:22.
  3. Gdy przebywamy w Duchu, jesteśmy radośni, i to tak bardzo, że dla Pana śpiewamy i wykrzykujemy chwały – por. Dz 16:25.
  4. Możemy radować się „radością niewysłowioną i pełną chwały” – 1 P 1:8:
    - a. Radość pełna chwały to radość zanurzona w Panu, który jest chwałą; stąd jest to radość pełna wyrażonego Boga – Dz 7:2, 55; 1 P 5:10; 2 P 1:3.
    - b. Nie posiadamy się z radości, która jest zanurzona w chwale – 1 P 1:8.

III. „Niech słowo Chrystusa mieszka w was bogato” – Kol 3:16:

- A. Słowo Chrystusa to słowo, które On wypowiedział – J 6:63:
1. W swej nowotestamentowej ekonomii Bóg przemawia w Synu – Hbr 1:1–2.
  2. Syn przemawia nie tylko własnymi ustami w Ewangeliach, lecz także poprzez swoje członki – apostołów i proroków – w Dziejach Apostolskich, w Listach i w Księdze Objawienia; wszystko, co w nich powiedziano, można uważać za Jego słowo.
  3. Słowo Chrystusa obejmuje cały Nowy Testament, a my musimy być tym słowem napełnieni – Kol 3:16.
- B. Słowo Chrystusa to tak naprawdę Jego osoba – w. 16; J 15:4, 7:
1. Paweł niemalże uosabia to słowo; mówi nam, żebyśmy pozwalali temu słowu mieszkać w nas, jakby była to żywa osoba – Kol 3:16; por. Ef 3:17.
  2. Najpierw Chrystus jest naszą osobą; potem Jego uosobione żywe słowo jako Jego osoba w nas mieszka – Kol 3:4, 16.
  3. Skoro słowo Chrystusowe może w nas mieszkać, musi być żywą osobą; dlatego też zwrot *niech słowo Chrystusa mieszka w was* wskazuje, że pozwalamy żywej osobie – Chrystusowi – w nas mieszkać – w. 16; 1:27.
- C. Musimy pozwalać słowu Chrystusa mieszkać w nas bogato i zajmować pierwsze miejsce w naszej istocie – 3:16:
1. Słowo *niech* jest ważne; słowo Chrystusowe jest obecne, ale musimy pozwalać mu działać w nas.
  2. To, że słowo to mieszka w nas bogato, oznacza, iż zamieszkuje w nas w bogaty sposób – w. 16.
  3. Greckie słowo oddane jako *mieszkać* oznacza dosłownie „przebywać w domu”, „mieszkać w czymś”, „zamieszkiwać”:

- a. Wskazuje to, że powinniśmy pozwalać słowu Chrystusa w nas mieszkać, zamieszkiwać, czynić w nas dom – w. 16.
  - b. Pańskie słowo musi zajmować w nas wystarczająco dużo miejsca, żeby mogło działać i usługiwać w nas bogactwami Chrystusa – Ef 3:8.
  - 4. Powinniśmy dawać słowu Chrystusowemu swobodę działania w nas, zamieszkiwania i czynienia domu – Kol 3:16.
- D. Musimy pozwalać słowu Chrystusowemu w nas mieszkać, żeby móc doświadczać funkcji słowa Bożego, które w nas działa i udziela nam bogactwa Chrystusa – Ef 3:8:
- 1. Słowo Boże nas oświeca (Ps 119:105, 130), odżywia (Mt 4:4; 1 Tm 4:6) i podlewa, żeby ugasić nasze pragnienie (Iz 55:8–11).
  - 2. Słowo Boże wzmacnia (1 J 2:14; Prz 4:20–22), obmywa (Ef 5:26) i nas buduje (Dz 20:32).
  - 3. Słowo Boże dopełnia, doskonali (2 Tm 3:15–17) oraz buduje, uświęcając nas (J 17:17).
  - 4. Dzięki temu, że będziemy pozwalali słowu Chrystusowemu w nas mieszkać, możemy się stać Bogiem-człowiekiem wypełnionym Chrystusem – rzeczywistością Bożych przymiotów – Kol 3:16–21; Flp 4:5.

Poselstwo piąte

Bóg, nasz suwerenny Garncarz, czyni nas naczyniami, pojemnikami, które Go zawierają

Wersety biblijne: Jr 18:1–10; Iz 64:8; Rz 9:15–16, 19–23;
Dz 9:15; 2 Kor 4:6–7.

I. Bóg, który jest naszym suwerennym Garncarzem, ma do nas – swoich wyrobów garncarskich – całko- wite prawo ; istotne jest, żebyśmy mieli wizję Bożej suwerenności – Jr 18:1–10; Iz 64:8; Dn 3:33, 31–32; Rz 9:19–23:

A. Suwerenność odnosi się do Bożej nieograniczonej wła-
dzy, mocy i pozycji – Obj 4:11; 5:13:

1. Jako Ten, który jest suwerennym Bogiem, Bóg jest ponad wszystkim, stoi za wszystkim i jest we wszystkim – 1 Krl 22:19.
2. Bóg jest w pełni w stanie przeprowadzić to, co chce, zgodnie z pragnieniem swego serca i zgodnie ze swoją wieczną ekonomią – Dn 4:31–32; Ef 1:4–5, 9–11.

B. List do Rzymian 9:19–23 odnosi się do Bożej suwerenności:

1. „Kto przeciwstawia się Jego woli? Przeciwnie, o człowieku, kim ty jesteś, który *tak* odpowiadasz Bogu? Czy rzecz uformowana powie temu, kto ją uformował: Dlaczego mnie tak uczyniłeś?” – w. 19b–20:
  - a. Musimy sobie uświadomić, kim jesteśmy; jesteśmy Bożymi stworzeniami, a On – naszym Stwórcą – Iz 42:5.
  - b. Jesteśmy Jego stworzeniami i nie powinniśmy się sprzeciwiać Jego zamysłowi ani Jemu, Stwórcy opryskliwie odpowiadać – Rz 9:20.

2. „Albo czy garncarz nie ma władzy nad gliną, aby z tej samej masy zrobić jedno naczynie do celów zaszczytnych, a drugie do niezaszczytnych?” – w. 21:
    - a. Bóg jest Garncarzem, a my – gliną w Jego rękach; Bóg, nasz Garncarz jest suwerennym Bogiem – Jr 18:1–6; Iz 64:8.
    - b. Jako nasz Garncarz Bóg ma do nas całkowite prawo; jeśli o nas chodzi, ma On prawo zrobić co tylko zapragnie; jeśli Bóg tak chce, może zrobić jedno naczynie do celów zaszczytnych, a drugie do niezaszczytnych – Jr 18:6; Iz 29:16; 64:8; Rz 9:21.
- C. Boża suwerenność jest podstawą Jego wyboru; Jego wybór uzależniony jest od Jego suwerenności – w. 11, 18; 11:5, 28.

II. W swojej suwerenności Bóg jako nasz Garncarz stworzył nas, żebyśmy byli Jego naczyniami, pojemnikami, które Go zawierają, zgodnie z tym, do czego nas przeznaczył – 2 Kor 4:6–7; Ef 4:6; 3:19b; Flp 2:13; Hbr 13:20–21; 1 Tm 3:16; 2 Tm 2:20–21; Ef 1:5, 11:

- A. Stwarzając człowieka, Bóg zamierzył, że uczyni go naczyniem, glinianym pojemnikiem, który będzie zawierał Chrystusa jako życie i Nim będzie napełniony ze względu na zbudowanie Ciała Chrystusa, które jest wielkim zbiorowym Bożym naczyniem służącym Jego wyrazowi – Rdz 2:7; Dz 9:15; Rz 9:21, 23; 2 Kor 4:7.
- B. Podstawowa nauka całego Pisma Świętego jest po prostu następująca: Bóg jest zawartością, a my – pojemnikami, uczynionymi po to, by tę zawartość przyjąć; musimy zawierać Boga i wypełnić się Nim, żeby być naczyniami przeznaczonymi do celów zaszczytnych, uświęconymi, użytecznymi dla pana domu, przygotowanymi do każdego dobrego czynu – 2 Tm 2:20–21.

C. Jeśli nie zawieramy Boga ani nie znamy Go jako swojej zawartości, jesteśmy bezsensowną sprzecznością – Koh 1:2–3, 14.

D. Wszystkie czternaście Listów Pawła można podsumować dwoma słowami – otwarte naczynie:

1. Na ile jesteśmy otwarci, na tyle Bóg może się nam udzielać; Bóg chce, byśmy jedynie Go kochali i byli na Niego otwarci – 2 Krl 4:1–7; Mt 5:3; J 1:16; Iz 57:15; 66:1–2.

2. Początkiem każdego schyłku jest samozadowolenie; postęp zaczyna się od duchowego głodu i pragnienia – Pwt 4:25; Łk 1:53; Flp 1:25; Obj 3:16–18.

III. W swej suwerenności Bóg jako nasz Garniarz ma władzę uczynić tych, których wybrał i powołał, naczyniami miłosierdzia, do celów zaszczytnych i ku chwale – Rz 9:11, 18, 21–24:

A. Bóg wybrał nas według swego suwerennego miłosierdzia; miłosierdzie sięga dalej niż inne Jego przymioty, gdyż wybawia nas z nieszczęsnej pozycji, w jakiej się znajdujemy, oraz wprowadza w położenie, które jest odpowiednie na Jego łaskę i miłość – Ef 2:1–4; Hbr 4:16; Mt 5:7; 7:1; 9:13:

1. Zważywszy na nasz naturalny stan, byliśmy daleko od Boga i zupełnie nie zasługiwaliśmy na Jego łaskę; mogliśmy tylko otrzymać Jego miłosierdzie – Ef 2:4.

2. Nieposłuszeństwo okazane przez człowieka stwarza Bożemu miłosierdziu sposobność, a miłosierdzie to prowadzi człowieka do zbawienia – Rz 11:32.

3. Bóg stworzył nas, żebyśmy byli naczyniami miłosierdzia i zawierali Chrystusa jako Boga miłosierdzia – 9:11–13, 16, 20–21, 23; Lm 3:21–24; Łk 1:78–79.

4. Dzięki Bożej łasce odpowiedzieliśmy na ewangelię, gdy inni na nią nie odpowiedzieli, przyjęliśmy słowo o Chrystusie, który jest życiem, gdy inni odmówili je przyjąć i obraliśmy drogę Pańskiego odzyskiwania, gdy inni cofnęli się przed obraniem tej drogi – *Hymny*, nr 5,2, zwrotka 3.
- B. „Będę miał miłosierdzie, nad kim będę miał miłosierdzie [...] A zatem nie *zależy to* od tego, który chce, ani od tego, który biegnie, lecz od Boga, który okazuje miłosierdzie” – Rz 9:15a, 16:
1. My zakładamy, że ten, który chce, uzyskuje to, co chce uzyskać, a ten, który biegnie, uzyskuje to, za czym goni – w. 16:
    - a. Gdyby tak było, Boży wybór zależałby od naszych wysiłków i trudu.
    - b. Wręcz przeciwnie, Boży wybór jest z Boga, który okazuje miłosierdzie; nie musimy chcieć ani biec, ponieważ Bóg okazuje nam miłosierdzie.
    - c. Jeśli znamy Boże miłosierdzie, nigdy nie będziemy polegali na własnych wysiłkach ani nie zniechęcimy się odnoszonymi porażkami; w żalonym stanie, w jakim się znajdujemy, pokładamy nadzieję w Bożym miłosierdziu – Ef 2:4.
  2. Jeśli mamy służyć Bogu w Jego nowotestamentowej ekonomii, musimy wiedzieć, że jest to całkowicie kwestią suwerennego Bożego miłosierdzia – Rz 9:15–16; Hbr 4:16:
    - a. Jeśli znamy Bożą suwerenność, będziemy здаwać sobie sprawę z tego, że spoczywa na nas Jego suwerenne miłosierdzie, i za nie Mu dziękować – Rz 9:15.
    - b. Wyrażenie *suwerenne miłosierdzie* oznacza, że Boże miłosierdzie jest całkowicie kwestią Bożej suwerenności; to, że jesteśmy naczyniami miło-

sierdzia, nie wynika z naszego wyboru, ale pochodzi z Bożej suwerenności – w. 18.

- c. Aby wyjaśnić Boże miłosierdzie względem nas, jedyne co możemy powiedzieć, to to, że Bóg w swojej suwerenności nas wybrał, żeby być dla nas miłosierny – w. 15–16, 23.
  3. W Bożym suwerennym miłosierdziu nasze serca skłaniają się ku Niemu; z powodu Jego miłosierdzia względem nas szukamy Go dzień po dniu – Jr 29:12–13; Pwt 4:29; Iz 55:6; Ps 27:8; 105:4; 119:2; Hbr 11:6.
  4. Im więcej widzimy, że wszystko to, co jest z nami związane, jest kwestią Bożego miłosierdzia, tym bardziej poniesiemy odpowiedzialność przed Panem; nawet jednak nasza chęć do poniesienia odpowiedzialności pochodzi z Bożego miłosierdzia.
  5. To z powodu odzyskiwania Bóg nad kim chce, okazuje miłosierdzie.
- C. Dziewiąty rozdział Listu do Rzymian objawia zasadę, zgodnie z którą wszystko zależy od Bożego miłosierdzia – w. 15–16:
1. Apostoł Paweł odnosi tę zasadę do Izraelitów i pokazuje, że wszystko, co ich spotkało, wynikało z Bożego miłosierdzia – w. 16, 23.
  2. Przynajmniej raz musimy zobaczyć Boże miłosierdzie i konkretnie się z nim zetknąć – Ef 2:4; Mt 9:13:
    - a. W odniesieniu do tej kwestii przynajmniej raz nasze oczy muszą się otworzyć; co najmniej raz musimy zobaczyć, że wszystko zależy od Bożego miłosierdzia.
    - b. Czy widzimy to od razu, czy też uświadamiamy sobie w wyniku procesu, to kiedy dotykamy się tej sprawy, w tym momencie dotykamy się nie

uczuć, ale faktu; a faktem jest to, że wszystko zależy od Bożego miłosierdzia.

- D. „Podchodźmy więc ze śmiałością do tronu łaski, aby otrzymać miłosierdzie i znaleźć łaskę dla *uzyskania* pomocy w samą porę” – Hbr 4:16, por. w. 15; Łk 15:20–24.
- E. W swej suwerenności Bóg Ojciec okazał nam miłosierdzie; dlatego musimy chwalić i oddawać Mu cześć za Jego suwerenne miłosierdzie:
1. „Zawsze świeże, zawsze nowe / Miłosierdzie wielkie Twe, / Kiedy na nas je wylewasz, / Odświeżeniem dla nas jest. / Jak wspaniały jest smak jego, / Tobie oddajemy cześć” – *Hymny*, nr 2,15, zwrotka 5.
  2. „Ojcze, otrzymaliśmy Twą miłość i łaskę; W Twoim miłosierdziu będziemy zawsze przebywać z Tobą twarzą w twarz; będziemy Ci za nie oddawać cześć po wszystkie dni i na wieki” – *Hymns*, nr 25, zwrotka 3.
- F. Zostaliśmy stworzeni po to, żeby być naczyniami miłosierdzia do celów zaszczytnych, zawierającymi Chrystusa jako zaszczytnego Boga (2 Tm 2:20–21; Rz 9:21), i móc uszanować Boga oraz człowieka (Sdz 9:9):
1. To, że jesteśmy naczyniami do celów zaszczytnych, nie wynika z naszego wyboru; pochodzi to z Bożej suwerenności – Rz 9:21.
  2. Wierzący są naczyniami do celów zaszczytnych, zawierającymi Chrystusa, swój skarb, dzięki odrodzeniu – 2 Kor 4:6–7.
  3. Wierzący są naczyniami do celów zaszczytnych dzięki oczyszczeniu siebie od naczyń przeznaczonych do celów niezaszczytnych – 2 Tm 2:20–21.
  4. Naczynia do celów zaszczytnych to ci, którzy szanują Boga, żyjąc i postępując przez Ducha (Ga 5:16, 25), oraz ci, którzy szanują innych, usługując im Duchem (2 Kor 3:6, 8).

G. Zostaliśmy stworzeni po to, żeby być naczyniami miłosierdzia ku chwale, zawierającymi Chrystusa jako Boga chwały:

1. Chwała to Bóg wyrażony i przejawiony — Jr 2:11; Dz 7:2; Ef 1:17; 1 Kor 2:8; 1 P 4:14; Kol 2:9; Ps 24:7–10.
2. Pan był w stanie powiedzieć Ojcu: „Ja otoczyłem Cię chwałą na ziemi, kończąc dzieło, które dałeś Mi do wykonania” (J 17:4); oznacza to, że gdy Pan żył na ziemi, przejawiał i wyrażał Ojca.
3. Uwolnienie chwały boskości Chrystusa (Łk 12:49–50) było otoczeniem Go boską chwałą przez Ojca (J 12:23–24) w zmartwychwstaniu (Dz 3:13) dzięki śmierci; w otoczeniu chwałą On, ostatni Adam, stał się życiodajnym Duchem ze względu na swoje boskie udzielanie (J 7:39; Łk 24:26, 46; 1 Kor 15:45b; 2 Kor 3:6).
4. Nas, naczynia miłosierdzia przeznaczone do celów zaszczytnych i chwały, Bóg przygotował ku chwale dzięki otoczeniu chwałą — ostatniemu krokowi pełnego Bożego zbawienia — Rz 8:21, 23, 29–30; Flp 3:21.
5. Zgodnie ze swą suwerenną władzą Bóg nas stworzył, ukształtował, jak również uczynił ze względu na swą chwałę — Iz 43:7; Rz 9:23:
  - a. Dzięki swej suwerenności przeznaczył nas, żebyśmy byli pojemnikami, ze względu na swój chwalebny wyraz i przejaw.
  - b. To stanowi szczyt naszej użyteczności dla Boga — cel Jego wyboru zgodny z Jego suwerennością — w. 11, 18.
  - c. Otoczenie chwałą przez Boga to cel naszej służby — 7:6; 11:36.
  - d. Najwyższa służba, jaką możemy wyświadczyć Bogu, to wyrazić Go; służy to Jego chwale — 1 Kor 6:20; 10:31; Rz 6:4.

- e. Boża chwała wbudowała się w kościół, a w nim Bóg się wyraża; stąd Bogu chwała w kościele; tak więc Bóg jest otoczony chwałą w kościele – Ef 3:16, 20–21.
6. Mamy ten skarb – Chrystusa jako Boga chwały – który mieszka w nas, glinianych naczyniach (2 Kor 4:7); „ten skarb” (w. 7), który w nas mieszka, to „twarz Jezusa Chrystusa” (w. 6), obecność Chrystusa, „osoba Chrystusa” (2:10).
7. Gdy zwracamy swe serce ku Panu, to oglądamy Pana Ducha, który jest obecnością Chrystusa w naszym duchu, i „jesteśmy przeobrażani w ten sam obraz, od chwały do chwały, tak jak od Pana Ducha” – 3:16–18; por. 2 Tm 4:22.
8. Oglądać chwałę Pana to widzieć Pana samemu; odbijać chwałę Pana to pozwalać, żeby inni widzieli Go poprzez nas – Iz 60:1, 5.

Poselstwo szóste

Zasada jedności z Bogiem, objawiona w Księdze Jeremiasza

Wersety biblijne: Rdz 2:8–9, 16–17; Jr 2:13; 15:16, 19;
23:5–6; 31:31–34; 40:5–6, 13–14.

I. Pragnienie Boga, żeby być jedno z człowiekiem i żeby człowiek był jedno z Nim, widać w tym, jak Bóg i człowiek przypominają siebie w obrazie i w podobieństwie ich obu:

- A. W dziele stworzenia Bóg nie stworzył rodzaju ludzkiego; to, co Bóg stworzył, było według Jego własnego rodzaju, czyli Bożego rodzaju; Bóg stworzył człowieka za pomocą oddechu życia, żeby człowiek miał ducha i mógł mieć z Nim kontakt i Go przyjąć – Rdz 1:24–26; 2:7.
- B. W Księdze Rodzaju 18:2–13 trzech mężczyźni ukazali się Abrahamowi; jednym z nich był Chrystus, Jahwe, a dwoma pozostałymi – aniołowie (19:1); oznacza to, że dwa tysiące lat przed Jego wcieleniem, Bóg ukazał się jako człowiek, gdy złożył wizytę swemu przyjacielowi Abrahamowi – 2 Krn 20:7; Iz 41:8; Jk 2:23.
- C. Anioł Boży (Bóg, Jahwe, człowiek Boży – Chrystus) ukazał się Manoachowi i jego żonie jeszcze przed wcieleniem Chrystusa – Sdz 13:3–6, 22–23.
- D. Daniel zobaczył wizję Chrystusa, Syna Człowieczego, przed Jego wcieleniem; według Księgi Daniela 7:13–14, ujrzał Syna Człowieczego, jak siedział z obłokami nieba i przyszedł do Przedwiecznego – Boga wieczności – i stawili Go przed Nim; dano Mu panowanie, chwałę i królestwo, żeby wszystkie ludy, narody i języki Mu służyły; Jego panowanie to wieczne panowanie, które nie przeminie, a Jego królestwo nie ulegnie zniszczeniu.

- E. Adam był typem, zapowiedzią Chrystusa – Rz 5:14.
- F. Chrystus jest obrazem niewidzialnego Boga – Kol 1:15.
- G. Słowo (Bóg) stało się ciałem (J 1:14) – przyszło w podobieństwie ciała grzechu (Rz 8:3) i nie miało grzechu ciała (2 Kor 5:21; Hbr 4:15).
- H. Chrystus, który istniał w postaci Boga, przybrał postać niewolnika, stając się na podobieństwo ludzi, i uznano Go w kształcie za człowieka w Jego wcieleniu – Flp 2:6–8.
- I. Szczepan ujrzał niebiosa otwarte i Syna Człowieczego – Chrystusa – po prawej ręce Boga (Dz 7:56); wskazuje to, że po wniebowstąpieniu na niebiosa Chrystus wciąż jest Synem Człowieczym (zob. *Hymny*, nr 3,8).
- J. W Ewangelii Mateusza 26:64 Pan Jezus rzekł: „ujrzyście Syna Człowieka, siedzącego po prawej ręce Mocy [Boga] i przychodzącego na obłokach nieba”; to pokazuje, że gdy Pan Jezus przyjdzie powtórnie, wciąż będzie Synem Człowieczym.
- K. W Liście do Rzymian 8:29 Paweł powiedział nam, że tych, których Bóg uprzednio poznał (nas wierzących), tych też przeznaczył, aby byli upodobnieni do obrazu Jego Syna, aby był On Pierworodnym pośród wielu braci; dzięki temu, że zmartwychwstał, żeby uczynić nas swoimi wieloma braćmi, staliśmy się nowym rodzajem, „rodzajem Boga-człowieka”.
- L. W Drugim Liście do Koryntian 3:18 czytamy: „My wszyscy jednak, z odsłoniętą twarzą, oglądając i odbijając jak zwierciadło chwałę Pana, jesteśmy przeobrażani w ten sam obraz, od chwały do chwały, tak jak od Pana Ducha”; List do Rzymian 12:2a mówi o przeobrażaniu nas przez odnowienie umysłu.

- M. List do Filipian 2:15 mówi, że jesteśmy ludźmi bez zarzutu i prostolinijnymi, dziećmi Boga nieskazitelnymi pośród spaczonoego i przewrotnego pokolenia, wśród którego świecimy jak światła w świecie.
- N. Pan Jezus Chrystus przemieni ciało naszego poniżenia, by upodobnić je do ciała swojej chwały, według działania, którym jest w stanie także poddać sobie wszystko – 3:21.
- O. Gdy Chrystus się ujawni, będziemy całkowicie, doskonale i zupełnie do Niego podobni, ponieważ zobaczymy Go takim, jakim jest – 1 J 3:2b.
- P. To wszystko znajdzie zwieńczenie w Nowej Jerozolimie; Księga Objawienia 4:3 mówi: „Ten [Bóg], który siedział, podobny był z wyglądu do kamienia jaspisu”; Bóg, Ten, który siedzi na tronie, z wyglądu przypomina jaspis.
- Q. Zgodnie z dwudziestym pierwszym rozdziałem Księgi Objawienia światło Nowej Jerozolimy jest niczym najdrogocenniejszy kamień, jaspis (w. 11b); budulcem jego muru jest jaspis i pierwszym fundamentem tego muru – również jaspis (w. 18a, 19):
1. Na koniec Bóg i człowiek, człowiek i Bóg mają wygląd jaspisu; tak więc zakończeniem i zwieńczeniem Biblii jest Nowa Jerozolima – boskość zespolona z człowieczeństwem; boskość staje się mieszkaniem dla człowieczeństwa, a człowieczeństwo – domem dla boskości.
  2. W tym mieście Boża chwała przejawia się w człowieku jasno i wspaniale; teraz znajdujemy się w procesie przebóstwiania, w wyniku którego staniemy się Nową Jerozolimą i będziemy wyglądali jak Bóg – jaspis – w. 11, 23.
  3. Pod koniec tego wieku nauczamy i głosimy prawdę o tym, że Bóg stał się człowiekiem, aby człowieka

uczynić Bogiem, takim samym jak On w życiu i w naturze, ale nie w Bóstwie; słyszeć tę prawdę – to wielkie błogosławieństwo.

4. Ostatecznie Bóg-ludzie będą zwycięzcami, Syjonem w obrębie Jerozolimy; gdy w każdym szczególe naszego codziennego życia będziemy prowadzili życie Boga-człowieka, doprowadzi to do nowego ożywienia, jakiego jeszcze nie widziano w historii, i nastanie koniec wieku – czyt. Ps 48:2 i przyp. 1.

II. Księga Jeremiasza pokazuje nam zasadę jedności z Bogiem:

A. Zasadę jedności z Bogiem, czyli zasadę drzewa życia, przeciwstawną zasadzie drzewa poznania dobra i zła, widzimy w Księdze Jeremiasza 2:13, która objawia dwa główne grzechy Bożego ludu:

1. Pierwszy grzech polegał na opuszczeniu Jahwe, źródła żywych wód; drugi grzech polegał na wykopaniu sobie dziurawych cystern, które nie utrzymują wody.
2. Zasada ukazana w Biblii polega na tym, że Bóg nie chce, by wybrany lud przyjmował coś innego niż Jego jako swe źródło; stawiając człowieka przed drzewem życia, które oznacza Boga jako życie, Bóg wskazywał, że chciał, by człowiek spożył z drzewa życia, a nie z czego innego; spożywać z drzewa życia to obierać Boga za nasze jedyne źródło, źródło wszystkiego – Rdz 2:8–9.
3. Drugi grzech wiązał się z tym, że Boży lud zaufał sobie, a nie Bogu; ufał, że sam własnymi wysiłkami zrobi coś służącego ich własnej radości; grzechem jest porzucenie Boga i uczynienie czegoś samemu i dla siebie.
4. Te dwa podstawowe grzechy ukazują nam drzewo życia, które oznacza Boga, i drzewo poznania dobra

i zła, które oznacza szatana (w. 8–9, 16–17); Izrael dał się odciągnąć od drzewa życia do drzewa poznania, od źródła żywych wód do cystern (bożków).

B. Bóg postawił człowieka przed drzewem życia, przez co wskazał, że pragnie być jedno z człowiekiem, czyli być jego życiem, zaopatrzeniem w życie i wszystkim – w. 8–9:

1. Drzewo życia symbolizuje Chrystusa ukrzyżowanego (na co wskazuje drzewo, kawałek drewna – 2:24) i zmartwychwstałego (na co wskazuje życie Boże), ucieleśnienie wszystkich Bożych bogactw, którego możemy spożywać.

2. Spożywanie drzewa życia, czyli radowanie się Chrystusem jako zaopatrzeniem w życie, powinno być czymś podstawowym w życiu kościoła; przyjmować Chrystusa, jedząc Go, to organicznie i metabolicznie przyswajając Go w sobie, żeby On się z nami zespolił – Obj 2:7; J 6:57, 63:

a. Słowa, które Pan mówi, są duchem i życiem; to pokazuje, że słowa wypowiedziane przez Pana są ucieleśnieniem Ducha życia – w. 63:

1) On jest teraz życiodajnym Duchem w zmartwychwstaniu (1 Kor 15:45b), Duch zaś jest ucieleśniony w Jego słowach.

2) Gdy przyjmujemy Jego słowa za pomocą wszelkiej modlitwy i proszenia (Ef 6:17–18), ćwicząc swego ducha, otrzymujemy Ducha, który jest życiem.

b. Jeść Chrystusa to jeść Jego słowa, przyjmować te słowa, które są ucieleśnieniem Ducha życia, za sprawą ćwiczenia swego ducha – Jr 15:16; Ef 6:17–18; 1 P 2:2; Hbr 5:13–14; Ez 3:1–4.

III. Aby przyjąć, otrzymać i zachować Boże słowo, musimy być całkowicie jedno z Bogiem:

- A. Gedaliasz to przykład osoby, która nie była jedno z Bogiem; wprawdzie był wierny Bogu, okazując troskę Jeremiaszowi, Bożemu prorokowi, jednak nie szukał on Pańskiego słowa, gdyż nie miał tego w zwyczaju – Jr 40:5–6, 13–14:
1. Gedaliasz nie obrał Boga za swoje źródło, żeby być z Nim jedno i przyjąć wszystko, co z Niego wypływało; gdyby był osobą, która była jedno z Bogiem, pierwsze, co by zrobił, to przyjąłby Boże słowo.
  2. Abyśmy brali, przyjmowali w siebie i zachowywali słowo Boże jako wyraz Bożych myśli, woli, pragnienia Jego serca i upodobania, musimy być całkowicie jedno z Bogiem – ufać Mu, polegać na Nim i nie mieć żadnych opinii, pochodzących z własnego „ja” – por. 2 Kor 1:8–9 i w. 12, przyp. 2.
  3. Zasada przedstawiona w Biblii, a szczególnie w Nowym Testamencie, polega na tym, że Bóg otwiera siebie dla nas, żebyśmy mogli w Niego wejść, przyjąć Go i stać się z Nim jedno; potem On będzie w nas, a my będziemy w Nim i będziemy obierali Go za wszystko – J 15:4–5; 1 J 2:28; 3:24.
  4. Pierwsze, co będziemy przyjmowali, to Jego słowo, żeby wyrazić Jego myśli, wolę, pragnienie Jego serca i Jego upodobanie; nie będą nas obchodziły własne opinie ani upodobania; w ten sposób staniemy się Jego rzecznikami, którzy będą Go wypowiadali wobec innych i udzielali im zaopatrzenia – Jr 1:6–9.
- B. Pan rzekł do Jeremiasza: „A kiedy oddzielisz cenne od pospolitego, będziesz jak Moje usta” – 15:19; 23:29, por. w. 16:
1. Nasze oczy muszą doznać oświecenia, byśmy zobaczyli znakomitość, nadzwyczajną wybitność, najwyższą drogocенność Chrystusa, który jest drogocенnością dla Jego wierzących, żeby uznać wszystko

- inne prócz Chrystusa za stratę i w ten sposób Go uzyskali — Flp 3:7–8; 1 P 2:7, por. w. 4, 6.
2. Ceńmy słowa Pana bardziej niż przydzielony nam pokarm, kosztując Pana w Jego słowie, które jest rzeczywistością dobrej ziemi, opływającej w odżywcze mleko i świeży miód, żebyśmy udzielali tego mleka i miodu Bożemu ludowi, by osiągnął on pełne zbawienie — Hi 23:12; 1 P 2:2–5; Ps 119:103; Pwt 8:8; Pnp 4:11a.
  3. Ceńmy słowa Pana bardziej niż wszelkie ziemskie bogactwo, abyśmy mogli wypowiadać Bożą wyrocznię (Boże przemawianie, Boże wypowiedzi, przekazujące boskie objawienie) i udzielać wszystkim świętym niezgłębionych bogactw Chrystusa w postaci różnorodnej łaski Bożej — Ps 119:72, 9–16; Ef 3:8; 2 Kor 6:10; 1 P 4:10–11.

IV. Sekret porażek i klęsk, poniesionych przez Izrael, tkwił w tym, że lud utracił Bożą obecność i przestał być jedno z Bogiem (por. Joz 7:3–4; 9:14); zawsze powinniśmy być jedno z naszym Bogiem, który nie tylko jest wśród nas, lecz także w nas i czyni nas ludźmi z Bogiem — Bóg-ludźmi:

- A. Ponieważ jesteśmy Bóg-ludźmi, powinniśmy praktykować jedność z Panem, chodzenie z Nim, życie z Nim, i bycie z Nim całą swoją istotą (Rz 8:4; 2 Kor 2:10; Ga 5:16, 25); to sposób na chrześcijańskie postępowanie, walkę dziecka Bożego i budowanie Ciała Chrystusa; jeśli mamy Pańską obecność, jesteśmy z Nim jedno, to mamy mądrość, zrozumienie, przewidywanie oraz wewnętrzną wiedzę na temat różnych rzeczy; Pańska obecność jest dla nas wszystkim.
- B. Dzieci Izraela uparcie grzeszyły przeciwko Bogu, ponieważ nie były z Nim jedno (Jr 42:1 — 43:2); gdyby były jedno z Bogiem, przyjęłyby Jego słowo i poznały

Jego serce, naturę, umysł i zamysł; ponadto samoczynnie żyłyby Go i były Nim ukonstytuowane, byłyby więc Jego świadectwem na ziemi.

C. Ci, którzy nie są jedno z Bogiem, nie obierają Jego woli i upodobania, ale wyrażają własne opinie i idą za tym, co sami wolą; czynić tak, to porzucać Boga jako źródło żywych wód i wykopywać dziurawe cysterny, które nie mogą utrzymać wody – 2:13.

V. Aby być jedno z Bogiem, potrzebujemy Chrystusa jako Odrośli Dawida, żeby był On naszym odkupieniem i usprawiedliwieniem; to wprowadza w nas Trójjedynego Boga, żeby był On naszym życiem, wewnętrznym prawem życia, naszą zdolnością i wszystkim po to, żeby udzielać nam siebie i realizować swoją ekonomię; na tym polega nowe przyzwanie (31:33); na koniec poznamy Boga, będziemy żyć Go i staniemy się Bogiem w życiu i w naturze, ale nie w Bóstwie, żeby móc się stać Jego zbiorowym wyrazem, Nową Jerozolimą – 23:5-6; 31:31-34; Obj 21:2.

PYTANIA DO POSELSTW:

1.

1. Jakie znaczenie ma to, że Jeremiasz był zwycięzcą, który przemawiał dla Boga?
2. „Nasz Bóg jest Bogiem o czułym sercu”. Wyjaśnij objawienie o tym aspekcie Boga, ukazanym w Księdze Jeremiasza.
3. W jaki sposób Księga Jeremiasza jest autobiografią proroka.
4. Do czego potrzebujemy duchowych emocji?
5. Jakie znaczenie ma to, że apostoł Paweł służył Panu ze łzami?

2.

1. Wymień trzy główne sprawy, jakie składają się na jądro Księgi Jeremiasza. Odpowiedź powinna obejmować stwierdzenia ujęte w punktach I, II, III i IV.
2. W jaki sposób Księga Jeremiasza 2:13 pokazuje nam Boży zamiar w Jego ekonomii i jak możemy go realizować?
3. Które wersety z Biblii pokazują nam, że serce upadłego człowieka jest nieuleczalnie chore, a jego natura — nieodmienna, i jak doznajemy oświecenia w sumieniu odnośnie do własnej nieczystości?
4. Wymień dwie główne sprawy, które obejmuje nowe przymierze, mówiące o tym, czym jest dla nas Chrystus.

3.

1. Opisz szczegółowo podwójne zło, jakie popełnił Izrael.
2. Objasnij niegodziwość oddawania czci bożkom i jak zło, z nim związane, można odnieść do nas dzisiaj.
3. Objasnij, jak powinniśmy rozumieć Bożą wierność i jej doświadczać w duchowy sposób, zgodny z Jego ekonomią, a nie w sposób naturalny.
4. Na podstawie Lamentacji 3:22–23 przedstaw, jak nasze upadki otwierają drogę dla niezawodnego współczucia, przejawianego przez Boga, i wielkiej wierności, które przychodzą przez Chrystusa, by doprowadzić nad do dojrzałości.

4.

1. Jakie głębsze znaczenie ma spożywanie Boga?
2. Przedstaw, w jaki sposób cała Biblia podkreśla kwestię jedzenia.
3. Jak zapewnić sobie właściwe trawienie w trakcie spożywania Pana w Jego słowie.
4. Dlaczego powinniśmy doświadczać radości i wesela, gdy czytamy Słowo Boże? Jak słowo może się stać radością i weselem naszego serca?
5. Co w świetle nowotestamentowego objawienia oznacza „słowo Chrystusa”? Jak możemy pozwalać temu słowu mieszkać w nas bogato?

5.

1. Słowo *suwerenny* (ani *suwerenność*) nie występuje w Księdze Jeremiasza 18:1–10 ani w Liście do Rzymian 9:15–25. Wyjaśnij, jak te dwa fragmenty ukazują Bożą suwerenność.
2. Jaki zamysł Bóg wiązał z człowiekiem, którego stworzył jako naczynie? Wyjaśnij, w jaki sposób człowiek jest naczyniem na kształt Boga.
3. Wyjaśnij, w jaki sposób Boża suwerenność stanowi podstawę Jego wybrania i przeznaczenia.
4. Czym jest naczynie miłosierdzia do celów zaszczytnych i ku chwale? Jakie znaczenie ma miłosierdzie, zaszczyt i chwała?

6.

1. Uważnie przeczytaj siedemnaście punktów spod punktu I. w świetle tego, jak pojmujemy temat podobieństwa Boga i człowieka.
2. Jak Księga Jeremiasza 2:13 pokazuje zasadę jedności człowieka z Bogiem (zasada drzewa życia)?
3. W jaki sposób nasza jedność z Bogiem jest warunkiem przyjęcia, otrzymania i zachowania Bożego słowa?